

De (niet zo) Rampzalige Avonturen Van Hierre

Marte Jongbloed Met illustraties van Iris Boter

‘Je vader was roekeloos, Herre,’ zei ze wel eens, als ze een glaasje wijn op had en ineens wel over zijn vader wilde praten. ‘Hij zag geen gevaren. Wedden dat hij in zijn pauze, bijvoorbeeld tussen twee wetenschappelijke experimenten in, een ommetje is gaan maken zonder dat hij zijn jas aantrok? Hij is tijdens dat ommetje bevroren. Of hij is eerst in een sneeuwstorm terechtgekomen en verdwaald, en daarna alsnog bevroren. Misschien dat ze hem ooit nog vinden. Over honderd jaar. Of over duizend jaar. Pas als de hele Noordpool is ontdooit, komt hij weer tevoorschijn.’

Herre miste zijn vader. Niet omdat hij zijn vader miste, want hij kon zich bijna niets meer van hem herinneren. Hij miste heel veel andere dingen omdat zijn vader was verdwenen (of verongelukt). En dat kwam weer door zijn moeder. Herre miste alle schoolreisjes. Want schoolreisjes zijn supergevaarlijk. Lees de krant maar. Hij miste de meeste verjaardagsfeestjes. Zeker de zwemfeestjes, want tijdens zwemfeestjes kun je verdrinken. Lees de krant maar. Hij miste buiten spelen, behalve in het kleuterspeeltuintje in het plantsoentje vlak bij huis, daar mocht hij wel naartoe als hij tenminste zijn jas aandeed en niet verder liep dan de hoek waar de oude eik stond. En daardoor miste Herre vrienden, want niemand in de klas wilde met hem spelen omdat hij toch nooit wat mocht. Dat kwam allemaal doordat Herre zijn vader miste. Hij was niet boos op zijn moeder, omdat hij zo weinig van haar mocht. Ze was namelijk de liefste en leukste moeder van de wereld. Er was eigenlijk niets mis met zijn moeder. Het enige wat er met haar aan de hand was, was dat ze bang was. Ze was doodsbang dat ze Herre ook zou kwijtraken.

2

De lunch (tuinbonen met een sausje van geplette haring – ja, dat klinkt vies, en dat is het ook, wat de schuld was van de nieuwe online kookcursus die Herres moeder volgde) hadden ze net op toen ze buiten geronk hoorden.

‘Mag ik gaan kijken?’ vroeg Herre.

Zijn moeder stapelde hun borden op elkaar en knikte. ‘Het zijn vast de nieuwe burenen,’ zei ze. ‘Sinds gisteren hangt er een poster met VERHUURD op het huis.’

Herre keek uit het raam.

Voor het buurhuis stond een gele vrachtwagen. Uit de uitlaat kwamen donkere wolkjes die langzaam hun tuin in dreven.

‘Bah,’ zei Herres moeder. ‘Dat ze dat ding niet even uitzetten. Als je naar buiten gaat moet je wel een jas aan. En je blijft in de buurt, hoor. Als ik je roep, moet je meteen komen. En niet verder dan de hoek, want in de Wilhelminastraat rijden ze als gekken. Als je naar het plantsoen gaat, mag je niet de touwbrug op, want dat touw begint te rafelen, zag ik. Eigenlijk weet ik niet of je nog naar het plantsoentje kunt. Voor je het weet breekt het touw en dan lig je in kreukels op de grond. Eigenlijk wil ik dat je belooft dat je niet de touwbrug op gaat. En als iemand je aanspreekt die je niet kent, dan...’

‘Jahaa,’ zei Herre. ‘Dan draai ik me om en loop ik meteen weg. En ik ben voor het donker weer thuis.’ Hij liep snel naar de voordeur, voordat zijn moeder weer iets nieuws bedacht om hem voor te waarschuwen.

Op de gele vrachtwagen stond in rode letters:

WIJ ZIJN ER VOOR U

Herre twijfelde of hij zou blijven kijken, of toch zou doorlopen naar

het plantsoentje. Net op het moment dat hij wilde weglopen, zwaaide aan weerszijden de portieren van de vrachtwagen open. Twee mannen stapten uit. Verbaasd keek Herre hen aan. Ze leken sprekend op elkaar. Allebei hadden ze grijs haar en gerimpelde wangen. Hun ogen hadden dezelfde kleur donkerblauw. Ze hadden allebei een snor, alleen had de ene man een klein snorretje dat bijna niet opviel en de andere een opgerolde snor met twee zwierige punten. Hun kleren verschilden wel erg van elkaar. De krulsnor had een rode overall aan. Het kleine snorretje droeg een keurig grijs pak met kleine streepjes.

‘Goedemiddag,’ zei de man in het streepjespak.

‘Goedemiddag,’ antwoordde Herre beleefd.

‘Mijn welgemeende excuses voor het lawaai en de rookoverlast,’ zei de man. ‘Als we onze vrachtwagen uitzetten, krijgen we hem niet meer aan, zie je. Dus we moeten hem wel laten draaien tot mijn broer hier er weer mee weggrijdt.’

‘Ik ben zijn broer,’ zei de man in de overall.

‘En ik ben dus zijn broer,’ zei de man in het streepjespak.

‘Ik ben Herre.’

‘Mooi zo, Herre,’ zei de man in het streepjespak. ‘Nu we elkaar hebben leren kennen, is het de hoogste tijd om de vrachtwagen uit te laden. Dan kan mijn broer weg en kunnen de plantjes in jouw tuin weer gewoon ademen.’

Herre keek naar zijn voortuin. De planten waren bijna niet meer te zien door de donkere rook die uit de uitlaat van de vrachtwagen kwam. De man in de overall liep naar de achterkant van de auto en stak een enorme sleutel in een gigantisch hangslot. Zodra het slot open was, vlogen de dubbele achterdeuren van de auto open. Twee grote verhuisdozen vielen naar buiten. Een van de dozen klapte open, waarna er tientallen balletjes uit rolden, in allerlei maten en kleuren.

‘Gelukkig,’ zei de man in het streepjespak. ‘Ik vroeg me al af in welke doos die dingen zaten. Nu hoef ik niet meer te zoeken.’

‘Dat scheelt,’ zei zijn broer.

‘Zo, jongeman. Als jij voor ons eens die balletjes oproept, dan laden

wij intussen die auto uit.'

Herre dacht niet meer aan zijn moeder die hem had gewaarschuwd voor onbekenden en hij dacht ook niet meer aan het speeltuintje waar hij misschien liever naartoe wilde. Hij zakte door zijn hurken en begon de balletjes te verzamelen. Er was iets vreemds met die dingen. Ze voelden heel zacht en sponzig aan en de kleuren leken een beetje te veranderen zodra hij zo'n balletje oppakte.

De twee broers laadden in een moordend tempo de vrachtwagen uit. Al snel stond de hele voortuin van het buurhuis vol met verhuisdozen en losse spullen. Nog nooit eerder had Herre zoveel troep gezien. Hij zag drie schemerlampen met ingedeukte kappen staan. Er lagen twee herenfietsen en één paar blauwe rolschaatsen op het gras, en boven op een gietijzeren bed stonden potten met cactussen en drie paar rijlaarzen. Vlak bij de voordeur stond een enorme stapel met allerlei soorten pannen. Herre begreep niet hoe het kon dat die wankelende stapel niet omviel.

‘Zo, dat was dat,’ verzuchtte de broer in de overall. ‘Red jij het verder zo?’

De man in het streepjespak wreef even over zijn snorretje en keek naar alle spullen in de tuin.

‘Ja, hoor,’ antwoordde hij. ‘Ga jij maar snel weg, met die stinkkar. Mijn buurman is vast bereid om mij even te helpen, toch?’

Herre had pas door dat hij die buurman was toen het al een tijdje stil was en hij zag dat allebei de broers hem vragend aankeken.

‘O ja, eh... natuurlijk,’ stamelde hij.

‘Mooi zo,’ zei de man in de overall. Hij deed de achterdeuren van de vrachtwagen dicht, gaf zijn broer een hand en een klap op zijn schouder, stapte in, en reed zonder nog iets te zeggen weg.

‘Je hebt toch geen huiswerk, hoop ik?’ vroeg de man in het streepjespak.

‘Nee, we hebben niet zoveel huiswerk,’ antwoordde Herre.

‘Gelukkig,’ zei de man. ‘Zoals je ziet heb ik veel hulp nodig. Laten we beginnen met dat bed. Ik moet vannacht immers kunnen slapen.’

Herre keek naar het grote gietijzeren bed. Hoe zwaar zou dat ding zijn?

Zijn nieuwe buurman keek hem onderzoekend aan. ‘Je bent een iel

jongetje,' zei hij. 'Maar je bent vast sterker dan je denkt.'

Herres mond viel open. Kon die man gedachten lezen?

'Hup, sta daar niet zo raar te gapen. We moeten eerst de cactussen van het bed af halen. Die heb ik zelf gekweekt, maar daar zal ik je misschien ooit nog wel meer over vertellen. Als we burens worden, moeten we toch af en toe een praatje maken. Cactussen zijn erg interessant om over te praten.'

Heel voorzichtig pakte de man een van de potten op. 'Niet laten vallen, hoor,' zei hij. 'En ook niet aanraken, want ze hebben scherpe stekels.'

'Rijdt u paard?' vroeg Herre terwijl hij ook een van de cactussen pakte.

'Wat een vreemde vraag.'

'Er liggen paardrijlaarzen op het bed,' legde Herre uit.

'Ja, dan zal ik wel paardrijden.'

'U weet toch wel of u kunt paardrijden of niet?' vroeg Herre.

'Nee,' antwoordde de buurman. 'Ik heb zoveel dingen gedaan in mijn leven. Op de een of andere manier komt er steeds iets nieuws op mijn pad. Dat kan ik echt niet allemaal onthouden. Mijn geheugen is sowieso niet meer wat het geweest is. Zo ben ik bijvoorbeeld ook vergeten om de sleutel van dit huis mee te nemen.'

'Hè?' zei Herre. 'Dan kunnen we uw bed niet naar binnen brengen. En uw cactussen ook niet. Kunt u uw broer niet bellen om de sleutel te brengen?'

'Mmfff, mijn broer,' bromde de buurman. 'Die kan ons echt niet helpen. Er zit maar één ding op: kom mee!' Met de cactus in zijn handen zigzagde hij langs alle verhuisdozen naar het kleine pad dat naast het huis liep. Even later stonden ze in de achtertuin.

'Kijk, een achterdeur met allemaal kleine raampjes. Daar komen we zo in.' Hij zette de cactus voorzichtig neer en keek naar Herre.

'Kun je je jas even uittrekken?'

'Sorry?' vroeg Herre. Hij wees naar zijn eigen huis. 'Mijn moeder...'

'Ja, ja, je moet je jas aan van je moeder,' viel de man hem in de rede.

'Maar je moeder is hier niet en bovendien krijg je je jas zo terug.'

Herre zette zijn cactus ook op de grond en trok zijn jas uit. De buurman wikkelde de jas van Herre om zijn rechterhand.

‘Je kunt beter een paar stappen naar achter zetten,’ zei hij.

Herre deed wat hem werd gezegd. De buurman wachtte tot Herre ver genoeg stond. Daarna sloeg hij met zijn vuist, waar Herres jas omheen zat, het raampje van de achterdeur in.

‘Wat doet u?!’ riep Herre geschrokken.

De buurman reageerde niet. Hij klopte de jas van Herre uit en gaf hem terug. ‘Dank je wel,’ zei hij. ‘Dat is een prima kwaliteit jas. Ik heb geen enkel schrammetje opgelopen.’

‘U bent aan het inbreken!’ riep Herre.

Met zijn donkerblauwe ogen keek de buurman Herre streng aan. ‘Kun je inbreken in je eigen huis?’ vroeg hij.

‘Nee, maar...’

De buurman stak zijn hand door het kapotte raampje en deed van binnenuit de deur open. ‘Nou, dan,’ zei hij. ‘Kom je nog?’

Herre bekeek zijn jas. De buurman had geen schrammetje opgelopen, maar was zijn jas ook nog heel?’

‘Trek ’m maar snel weer aan,’ zei de buurman. ‘Voordat je moeder uit het raam kijkt.’

Haastig trok Herre zijn jas aan, waarna hij de cactus weer van de grond pakte.

‘Zet die plant maar op de vensterbank in de woonkamer,’ zei de buurman. ‘Dat brengt meteen wat gezelligheid in huis.’ De buurman

zette zelf zijn cactus daar ook neer en liep naar de voordeur, die hij wagenwijd openzette.

‘Niet zo traag!’ riep hij naar Herre. ‘Je bent toch geen slak? We moeten snel beginnen. Er is regen voorspeld.’

Herre rende achter hem aan. De buurman stond al bij het hoofdeinde van het gietijzeren bed en wees naar het voeteneinde.

‘Niet nadenken. Gewoon doen,’ zei hij. ‘Ik tel tot drie. Bij drie tillen we het bed tegelijk op.’

Zware dingen optillen is slecht voor je rug, wist Herre. Zijn moeder had daar ook een artikeltje over bewaard in haar houten doos. Maar hij durfde niets te zeggen. De buurman zakte door zijn knieën en greep de poten van het bed vast. Herre deed hetzelfde.

‘Luister goed naar me,’ zei de buurman. ‘Maak je hoofd leeg. Denk nergens aan. Luister naar mijn tellen. Een... twee... drie...’

Herre kon niet anders dan doen wat de buurman zei. Eigenaardig genoeg dacht hij ineens nergens aan. Niet aan zijn moeder en niet aan de speeltuin met de rafelige touwbrug en ook niet aan het gewicht van het bed. Zijn hoofd was leeg. Bij ‘drie’ tilden ze samen het bed op. Heel langzaam kwam het omhoog.

‘Nog steeds niet gaan nadenken,’ hijgde de buurman. ‘Of wacht, dat lukt natuurlijk niet zo lang. Denk aan een vakantie. Een vakantie die je heel erg leuk vond.’

Er gebeurde opnieuw iets vreemds. De buurman had het woord ‘vakantie’ nog niet uitgesproken, of Herre lag in gedachten in een golfslagbad. Zijn moeder en hij waren vorige zomer een weekje naar zo’n vakantiepark gegaan. Ze hadden in een huisje gelogeerd met een breedbeeld-tv en een magnetron en een vaatwasser. Er waren drie slaapkamers, terwijl ze er eigenlijk maar twee nodig hadden. In het park was een groot subtropisch zwemparadijs waar Herre elke dag ging zwemmen. Zijn moeder ging het water niet in. Zij stond aan de kant om op te letten of hij niet verdronk. Toch was het leuk geweest. Heel erg leuk.

Herre dacht na over het warme water en de grote golven waar hij op dobberde. Hij dacht na over het bed met de zachte matras. Zijn moeder had het zelfs goedgevonden dat hij een paar keer op het bed had gesprongen, zo zacht en verend was het geweest. Hij dacht na

over het pannenkoekenhuis in het park, waar ze twee keer waren gaan eten. Enorme grote pannenkoeken hadden ze er. Zo groot dat ze over de rand van het bord hingen, en de stroop vanaf de pannenkoek op tafel droop. Terwijl hij aan al die dingen dacht, volgde hij de buurman, die vooropliep. Ze draaiden het bed op zijn kant, anders kon het de deur niet door, en daarna zetten ze het bed in de achterste zijkamer op de begane grond.

‘Moet het bed niet naar boven?’ vroeg Herre, terwijl hij onderzoekend aan de spieren van zijn armen voelde. Ze deden niet eens pijn!

‘Nee,’ zei de buurman. ‘Ik slaap beneden. En ik eet beneden en ik woon beneden.’

‘Wat gaat u dan met de bovenverdieping doen?’ vroeg Herre.

‘Daar bewaar ik alle spullen die ik niet elke dag nodig heb.’

‘Zoals die balletjes?’

‘Nee,’ antwoordde de buurman. ‘Die heb ik juist wel elke dag nodig.’

Herre keek verbaasd op.

‘Ik doe aan jongleren,’ legde de buurman uit. ‘Daar word ik rustig van. Nou, kom je mee? Er is nog veel te doen.’

Herre wilde weten hoe laat het was, maar hij durfde op de een of andere manier niet op zijn horloge te kijken. Dat had iets onbeleefds.

‘Als we halverwege zijn, trakteer ik op chocolademelk,’ zei de buurman. ‘Tenminste, als we die tegen die tijd hebben teruggevonden. Ik weet bijna zeker dat ik een doos vol tweeliterpakken heb meegenomen.’

Ineens kreeg Herre ontzettend veel trek in chocolademelk. Zoveel trek dat hij ook ineens zin kreeg om al die verhuisdozen naar binnen te dragen.

De buurman wees naar een doos die er niet al te groot uitzag en knikte naar hem. 'Die mag naar boven,' zei hij. 'Daar zitten namelijk hondenbotten in en die heb ik voorlopig niet nodig.'

Herre tilde de doos op. 'Hoe heet u eigenlijk?' vroeg hij. 'Ik weet uw naam nog niet.'

De buurman wreef over zijn snorretje en maakte een hummend geluidje. 'Had ik dat nog niet gezegd?'

Herre schudde zijn hoofd. De buurman pakte een schemerlamp op en tilde met zijn andere hand de grote stapel wiebelende pannen op. Met kleine, voorzichtige stappen liep hij naar binnen. Op de drempel draaide hij zich om.

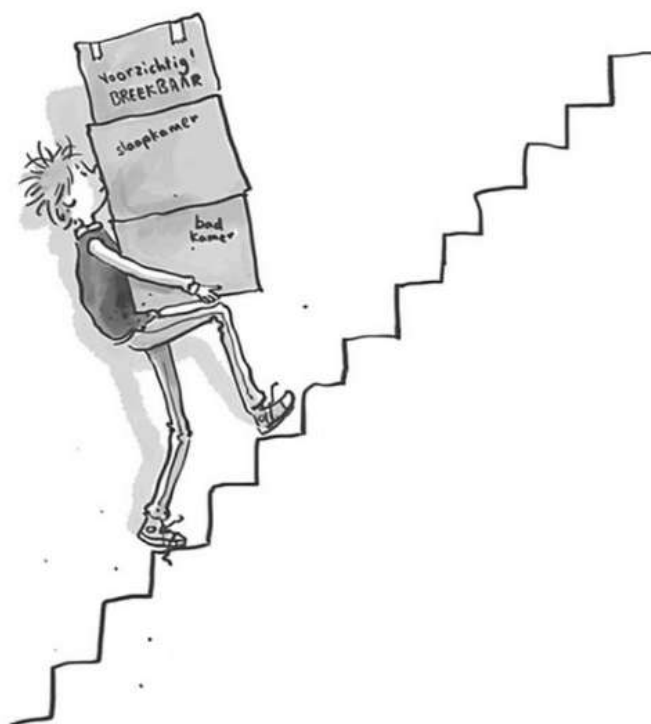
'Noem mij maar meneer Teunissen,' zei hij.

Herre bracht de spullen zo snel mogelijk naar binnen. Het ging eigenlijk vanzelf. De meeste dozen waren niet zwaar; ze waren juist heel erg licht. Opvallend licht, alsof er helemaal niets in zat.

Nieuwsgierig rammelen was het enige wat Herre kon doen, want de dozen waren dichtgeplakt met brede tape. Wat er dan ook in die dozen zat, het maakte geen lawaai en had geen gewicht. Langzaam maar zeker begon hij steeds meer zin in chocolademelk te krijgen. Bij elke doos die Herre naar boven bracht (bijna alle dozen moesten naar de eerste verdieping of naar de zolder) hoopte hij dat hij zou worden teruggeroepen door meneer Teunissen omdat hij de chocolademelk net had opgewarmd. Het zou mooi zijn als hij er ook een paar koekjes bij kreeg, of desnoods een gewone boterham met kaas, want hij begon ook weer honger te krijgen. Maar Herre werd niet teruggeroepen.

Meneer Teunissen liep net als hij steeds op en neer. De ene keer had hij een doos in zijn handen, de andere keer droeg hij een koperen theeketel of een lege vogelkooi. Intussen was de tuin bijna leeg.

Binnen zag het er nu vreselijk uit. In alle kamers stonden spullen. Het was een grote chaos.

Toch keek meneer Teunissen met een tevreden blik naar alles wat in de woonkamer stond. 'Nog even en dan zijn we klaar,' zei hij terwijl hij met zijn arm naar de troep zwaaide.

'Ik heb er dorst van gekregen,' zei Herre, in de hoop dat zijn nieuwe buurman de hint begreep. Meneer Teunissen trok zijn wenkbrauwen op. Ineens zat zijn voorhoofd vol rimpeltjes.

'Ja, ja, de chocolademelk. Dat ben ik niet vergeten. Dat wil zeggen... Ik ben niet vergeten dat we chocolademelk zouden drinken. Ik ben wel vergeten in welke doos de chocolademelk zit.'

'O,' zei Herre teleurgesteld. Het was hem al opgevallen dat op de meeste dozen niet stond wat erin zat. Alleen op de doos met hondenbotten had iemand een etiket geplakt. En op een andere doos zat een etiket met WATERVERF erop. Verder had hij geen enkel etiket gezien. Hoe wist meneer Teunissen zo zeker welke doos naar de bovenverdieping moest en welke beneden moest blijven als niet duidelijk was wat erin zat?

'Hoe gaat u eigenlijk slapen, vannacht?' vroeg Herre.

Meneer Teunissen keek hem verwonderd aan. 'Nou, gewoon. Precies zoals jij dat doet. Ik ga in bed liggen en dan doe ik mijn ogen dicht.'

'Nee, dat bedoel ik niet,' zei Herre. 'Ik bedoel, hoe vindt u uw

beddengoed?

Meneer Teunissen zuchtte. 'Jij maakt je ontzettend veel zorgen over onbelangrijke dingen. Beddengoed is niet zo belangrijk.

Chocolademelk is op dit moment veel nuttiger om te hebben dan lakens en dekens. Zeg, heeft je moeder geen chocolademelk in huis?'

'Meestal niet,' begon Herre. 'Want zij...'

Voordat hij zijn zin kon afmaken liep meneer Teunissen naar het halletje. In de hoek stond een wandelstok, die hij pakte en met zijn mouw opwreef. Herre zag ineens een kapstok naast de voordeur hangen. Waarom had hij die niet eerder gezien? Aan een van de haakjes hing een nette herenhoed. Boven op de kapstok, op het plankje, lag een stapeltje met zijden sjaals en keurig opgerolde handschoenen. Waar kwamen die nou ineens vandaan? Meneer Teunissen zette de hoed op zijn hoofd en ging op zijn tenen staan, zodat hij gemakkelijker bij de sjaaltjes kon. Hij koos een donkerblauw zijden sjaaltje uit dat goed bij zijn pak stond.

'Kom,' zei hij, terwijl hij de voordeur opende. 'Het wordt hoog tijd dat ik mijn buurvrouw, jouw moeder dus, leer kennen.'

Verbijsterd liep Herre achter meneer Teunissen aan. Er was ineens iets vreemds aan de manier waarop hij liep. Hij trok met zijn rechterbeen en zette pas een stap als de wandelstok stevig op de grond stond. Had hij de hele tijd al zo moeilijk gelopen? Dat was Herre helemaal niet opgevallen. Net liep meneer Teunissen nog moeiteloos met verhuisdozen of een stapel porseleinen kopjes naar zolder. Nu leek het alsof hij zonder die wandelstok niet ver zou komen. Vlak voor hij het hekje van hun voortuin openmaakte, stond hij even stil, alsof hij het nodig had om even op adem te komen voor hij het laatste stukje naar de voordeur zou afleggen.

'Gaat het?' vroeg Herre.

Meneer Teunissen glimlachte. 'De ouderdom komt met gebreken, jongeman.' Hij likte aan zijn wijsvinger en streek met de natte vinger even over zijn snorretje. 'Bellen we aan, of heb je een sleutel?' vroeg hij.

Herre had geen sleutel. Zijn moeder had ooit een krantenbericht gelezen over een meisje dat haar huissleutel aan een veter om haar nek had. Na school was ze opgewacht door twee onguire types die